SVATOPÁD

Epická hororová fantasy
pro fanoušky *Říše upíra*

ED CROCKER

přeložila Lucie Secká

Copyright © 2024 by Ed Crocker

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Lucie Secká, 2026
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2026
Map © L. N. Bayen, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8517-9 (pdf)

SVITUPÁD

ED CROCKER

přeložila Lucie Secká

FOBOS

VĚČNOKRAJ
Š: opuštěno
kvůli Šedivcům
S
Z
V
J
První světlo
Stínopád (Š)
Pohraničí
Vlčina
Svitupád (Š)
kult Humanis
Umrlčí úsvit (Š)
Luce
Sivozemí
Poslední světlo

Pro dědečka
Tohle by se ti líbilo
Díky za všechno
Chybíš mi

Důležité není to, jak dlouhý je váš život,
ale jak dlouhý se vám zdá.

Terry Pratchett, *Na cestě*
překlad Jan Kantůrek

Prolog

Proč? To zjistíte později

Neuras Sinasión

Nejprve si představte kontinent. Říkejme mu Věčnokraj. Je to světadíl plný nesmrtelných. Upírů. Vlkodlaků. Čarodějů. Lidé tu nejsou. Chovají-li se tyto nesmrtelné bytosti obezřetně či pijí-li tu správnou krev (v případě upírů), mohou žít věčně, pokud je ovšem někdo nezabije. Jsou nesmrtelné, ale nikoliv neporazitelné, jak prokáží jejich budoucí krvavé války.

A nyní si představte, že jsou to obyčejná bezduchá zvířata, ale jednoho dne, který budou pozdější badatelé s pobavenou samozřejmostí nazývat *Velkým prozřením*, nabydou sebeuvědomění. Zcivilizují se. Utvoří první kmeny, vesnice a města, o pár století později dokonce velkoměsta. Města upírů. Města vlkodlaků. Města čarodějů. Civilizace vzkvétá.

Vrchol této civilizace představuje Svitupád, nejvýznamnější město Středozemí, v němž se vůbec poprvé mísí všechny tři rasy nesmrtelných. Samozřejmě se jmenuje po upírsku, protože jinak by to upíři neskousli. Vše se musí jmenovat po jejich.

Nějakou dobu ve městě panuje klid. Ale pak přijde Dvojná válka. Takový ten existenční svár, který dříve či později

postihne každou civilizaci. Nesmrtelní se naštěstí nezvládnou vzájemně vyhubit, protože zatím nemají dostatečně vyspělé zbraně. V dobách míru vedou nesmrtelní, poučeni stíny války, ještě krásnější životy. Uplyne další století.

A pak, téměř sto let před začátkem našeho příběhu, přijdou Šedivci, velice originálně pojmenovaní podle šedých plášťů, s nepředstavitelně mocnými zbraněmi, jimiž nesmrtelnou populaci naprosto zdecimují. Města Středozemí zanikají a spolu s nimi i slovutný Svitupád.

Přeživší nesmrtelní uprchnou do svých domovin na periferiích kontinentu a Středozemí přenechají Šedivcům. Čarodějové se usadí v Pouštinách, vlkodlaci ve východních lesích a upíři zůstanou na severu v prvním (a současně posledním) upířím městě.

Uplyne dalších sto let. Náš příběh… teda spíš můj příběh, jak nakonec uvidíte, právě začíná.

Čili *co* se stalo, už víme. *Proč* se to stalo, bude na poněkud delší vyprávění.

ČÁST I

Šedivci

1

Prach jsi a v prach se obrátíš

Smrt někoho nesmrtelného je pro pozůstalé traumatizující v každém případě. Připomíná totiž ztrátu celých neprožitých staletí. Pro vlkodlaky či čaroděje je každý takový odchod frustrující. Upíři však nad tělem nebožtíka truchlit nemohou. Smrt je pro ně názorným ztělesněním definitivnosti: jeden okamžik tu někdo je, a v tom dalším… jinak řečeno jedna věc je truchlit, ale věc druhá je truchlit nad popelem.

Cardinale Ciani,
Úvahy o věčnosti

První lord Azzuri

Můj syn umírá a nikdo včetně mě s tím nic nezmůže. V jeho štíhlém těle je pět střelných ran. Kulky se mu už dávno rozpustily v krvi, a podepsaly mu tak rozsudek smrti. Na tváři a pažích se mu vybarvují pronikavě fialové žíly. Kůže mu jemně žhne; přiložím mu dlaň na čelo. Celý hoří. Jed v těle ho brzy zabije stejně spolehlivě jako přímý sluneční svit.

Našli ho kousek za městem krátce po setmění, chvíli po střídání denní a noční hlídky. Strážný ho spatřil v mihotavém světle pochodní, které se táhnou do vzdálenosti sta metrů od městských hradeb. Tělo se vydala prozkoumat výzvědná družina, a přestože to byl riskantní podnik, konala tak s nadějí, že to třeba bude jeden z Šedivců, kvůli nimž ty prosluněné hradby vůbec máme. Inu, Šedivec to jako vždy nebyl. Místo něj tam pod stromem našli pomalu umírajícího Azzuriho.

A já tu jen bezmocně stojím a tápu, co povědět jeho matce, sestře a staršímu bratrovi. Nejspíš nad tím ale jen pokrčí rameny.

Synova kůže náhle ostře, oslnivě zazáří. Nato tiše vybuchne a zanechá po sobě jen hromádku popelavého prachu.

Ještě chvíli tam stojím. Poté se obrátím ke svému pobočníkovi Rudohrobkovi. „Jdu to povědět rodině. Pak bych se rád dozvěděl, proč můj syn zemřel."

„Jistě, první lorde," přitaká, ale vyhýbá se mi pohledem.

„A zatím nebijte na poplach. Nejprve musíme zjistit, zda na nás někdo neútočí." Otočím se k odchodu.

„První lorde?"

Obrátím se zpět na svého rádce, svého přítele. „Ano, Rudohrobku?"

„Máš… no… ehm, máš tady trochu…" Větu nedořekne a ukáže mi na rameno.

Podívám se. Mám na sobě trochu svého syna. Opráším ho a vydám se k odchodu.

Čeká nás dlouhá noc.

Sam

Konečně ji mám! Stojím před knihovnou a držím v ruce lahvičku s krví. Prohlížím si ji. Je rudá. Jako každá krev. Možná o kapku tmavší, než bych čekala. V nose mě jemně zaštípá; moje smysly otupělé životem na nuznější krvi její vůni téměř nezaznamenají. Na první pohled se od ostatní krve nijak neliší, ani od té kravské, na které musíme s ostatním služebnictvem přežívat.

S lahvičkou v ruce se rychle ohlédnu přes rameno do palácové knihovny. Téměř jistě jsem tu sama, do soumraku zbývá ještě hodina. Upíři si rádi pospí a den moc v lásce nemají. Přesto není od věci se ujistit, zvlášť když se chystám udělat něco, za co se přivazuje ke kůlu a upaluje v ranním slunci. Podlaží, na kterém stojím, se vine kolem celé knihovny a je dobře osvětlené, takže tu vidí i ti, kdo desítky let pijí jen tu nejhorší krev. V křišťálových svícnech na stěnách svítí plesnipoušť (protože pochodně a olejové lampy může mít v knihovně jenom idiot) a vrhá světlo i na spodní patra. Stěny až ke dvojitým dubovým dveřím lemují police a střed místnosti zaplňuje bezpočet čtecích stolků. Ze spodních pater vedou do těch horních pevně přivrtané žebříky, které jsou určené pro služebnictvo, protože středorodí i šlechta se mohou díky kvalitní krvi mezi patry přemisťovat skokem.

Nad tím vším se klene obrovská kupole, kterou zdobí fresky upírů budujících mé město, První světlo. V původním hlavním městě upírů Svitupádu, které je už sto let mrtvé, měla palácová knihovna skleněnou střechu, takže se přes ni v noci daly pozorovat hvězdy. Během dne ji zakrývaly mechanické dřevěné žaluzie. Na vlastní oči jsem ji nikdy neviděla, narodila jsem se teprve před třiceti lety, sedmdesát let poté, co Šedivci dali neskrývaně najevo svůj názor na města Středozemí, a za

celý život jsem odtud nevytáhla paty. Ale stejně jako spousta dalších věcí, které jsem o Svitupádu četla, to zní každopádně pěkně.

Nezdá se, že by mě tu měl někdo načapat, a tak se vrátím ke svému úkolu. O další krok blíž ke svobodě. Sekce knihovny přede mnou se od ostatních částí na patře nijak neliší. Mísí se v ní poměrně nové i staré svazky: dobře zachovalé knihy s pevnou vazbou, některé se vsazenými drahokamy (extra přepychové) a starší knihy svázané ve zvířecí kůži.

Jediný rozdíl tu představuje vyvýšený podstavec. Stojí přede mnou, mírně vlevo, je z bronzu, sahá mi do pasu a na vrcholu má kruhový výžlabek s malým otvorem uprostřed. Otevřu lahvičku a na okamžik mě do nosu praští plnohodnotná vůně krve uvnitř. Tělo mi ožije, jako by mi do nosních dírek udeřil blesk a sežehnul mi mozek.

Vlčí krev. Krev z vlkodlaka. Královna všech krví.

Jak já jsem se jí nahledala! Takovou lahvičku sháním skoro celých deset let, co tu uklízím šlechtické komnaty. Pít vlčí krev už ale v dnešní době nesmí ani panstvo. Dává upírům křídla a sílu padesáti mužů. Právo pít vlčí krev teď náleží jen vrchní gardě. Prý si ji šetří na bitvu se Šedivci, ke které má dojít kdoví kdy. Všechnu si ji syslí pro sebe. Já teda nevím – tuhle lahvičku jsem totiž našla v hostinských komnatách lorda Beryla. Třeba ji ukradl. Třeba si panstvo čas od času vlčí kapky dvou přihne. U nich by mě to nepřekvapilo.

Tu vůni bych mohla nasávat celý den. Na vteřinu zatoužím krev vypít a uletět z paláce někam daleko. Jenže kam? Kde bych se schovala? Služebnictvo nemá na nový život právo, a právě to mě přivádí před tuto polici s knihami.

S odhodláním někoho, kdo deset let vylévá panské nočníky, naklopím lahvičku nad podstavec a nechám do otvoru na vrcholku skanout tenký pramínek krve a ani o kapičku víc.

A pak čekám.

Je ticho. Netuším, jak to funguje, ale vsadím se, že v tom bude nějaké udělátko od Kinetů. Ze všech pěti čarodějných řádů mají upíři nejraději právě je. Dřív dokázali pohnout i horami, ale ta doba už je dávno pryč. Dnes jsou z nich buď strojníci, nebo hybatelé maličkostí. Někdo si myslí, že do věcí vkládají magkii. To ale není pravda. Čarodějové umí *očarovávat*, ne *začarovávat*. Kineti jednoduše mění uspořádání těch nejtitěrnějších titěrností. Krátce před šedovpádem přišlo pár z nich na to, že přeskupením nejmenších částic lze vytvořit silnější krev. Očarovanou krev. To spustilo úplnou revoluci. I ta nejsilnější krev se mohla přetvořit v ještě silnější. Kineti jsou tak šikovní, že když upíři prchali ze Středozemí sem, první lord si jich pár přivedl s sebou, zatímco členy vlastního druhu nechal napospas osudu. Vyjma několika Neurasů, které první lord využívá ke komunikaci na dálku s ostatními královstvími, jsou Kineti jedinými čarodějnými obyvateli Prvního světla.

A najednou se to ozve. Tiché šramocení ve zdech. Police se na jedné straně otevře a promění knihovnu na dveře vedoucí do tmy.

Jako první ucítím zatuchlinu a vlhko; vůni starého pergamenu a odvěkou hnilobu. Dlouho předtím, než je vidím, je cítím. Staré knihy. Bez váhání vejdu.

Tma mě pohltí. Čekám, až si oči přivyknou, ale není tu vidět na krok. Tma by se dala krájet. Nejsou tady žádné lampy. Upíři, co se tu běžně promenádují a mají vlčí krve na rozdávání, jsou nepochybně plní vznešené krve a vidí ve tmě. Architekt knihovny rozhodně nemyslel na palácové služky. Na kravské krvi tu nevidím ani na krok. Napadne mě přihnout si kapky vlčí krve z lahvičky, ale to bych byla blázen. Musím si ji přece šetřit na další návštěvy. Teď potřebuju jen noční vidění, ne křídla a nadpozemskou sílu.

Sáhnu si proto do kapsy spodničky a vytáhnu pohotovostní lahvičku, kterou jsem našla před několika měsíci při úklidu hostinských pokojů lorda Sapphiriho. Ležela mezi střepy, pozůstatku jeho nočních radovánek, a tak jsem věděla, že ji nebude postrádat. Je to jen liščí krev, středorodská krev, ale trochu očarovaná, takže má o něco větší sílu a alespoň nějakou chvíli díky ní ve tmě uvidím. Rychle ji do sebe naliju. Sapphiri určitě neflámoval naposledy, tak za ni snad brzy najdu náhradu. Černočerná tma se náhle promění v tlumené přítmí. Po desítkách let bych už měla být na individuální účinky každé krve zvyklá. Jenže nejsem. Obzvlášť když je pro mě nová. Upíři se podle krve, kterou pijí, rozdělují do tří společenských tříd. Vetší, místní chudina, dostávají krev kravskou. Vetší se nám říká proto, že kráva nezastavuje stárnutí. Po pár staletích se nám objeví vrásky, kůže ochabne a jsme jako věchýtek. Brzy nato umíráme. Mně je teprve třicet, jsem čerstvě na prahu dospělosti a na první náznak vrásek – na ten nad slunce jasný ukazatel mé nuznosti – si musím ještě pár desítek let počkat.

Středorodí dostávají lepší krev, třeba liščí, kančí nebo havraní. Ta dodává sílu i energii. Zastavuje stárnutí. A když ji teď mágové začali očarovávat, je dokonce ještě lepší. Se šlechtou se samozřejmě měřit nemůžou, ale jejich krev je dost silná na to, aby ze středorodých udělala schopné správce. A šlechta? Ta dostává to nejlepší. Urozenou krev. Z velryby, lamochvosta, medvěda, jestřába, jelena, pumy… Na takové krvi můžete lámat skály. Ale křídla vám dá jen jedna. A ta je vzácná a zapovězená. Ta vlčí.

Ve Svitupádu tak přísné rozdělení údajně nepanovalo. Dřív bylo všeobecně lépe. Nebo se to alespoň říká. Nebo vlastně neříká, protože se mnou nikdo nemluví.

A právě proto čtu.

Když mé oči plně přivyknou tmě, rozhlédnu se po kruhové místnosti. Velikostí si ani zdaleka nezadá s patrem hlavní knihovny, ale pár tisíc knih tu nejspíš je. Uprostřed stojí jediný čtecí stůl. Nebude to příliš frekventované místo. Přejdu k nejbližší polici a ohmatám ji. Je z červeného dubu. Ve tmě tu červeň nevidím, ale na dotek cítím, jak je dřevo bytelné a kvalitní. Lepší než vyztužené police z hřebenínového dřeva v hlavní knihovně. Tyhle police určitě stály majlant. Sáhnu po nejbližší knize a sfouknu z ní jemný prach. Má lehce nasládlou vůni, jako by ji vázali na pouštním jihu. Přebal ze zvířecí kůže je sametově hebký. Přivoním k ní, prachu ani pachu si nevšímám.

Knížky jsou moje nezkrotná vášeň. Původně mi jen dodávaly chuť do života, ale postupem času jsem se jimi stala posedlá.

Název knihy je vyšitý a prokládaný drahými kameny, jejichž záře na mě laškovně pomrkává. *Studie účinků vlčí krve na vetché.* Zalapám po dechu. Taková kniha je určitě tajná. Rychle ji vrátím na místo. Pokračuju po polici dál a prsty přejíždím střídavě po drsných a hladkých velínových hřbetech knih. Na samém konci narazím na sešit z pergamenu s nedbalou, nejspíš rákosovou vazbou. Na obálce není žádný text, jen vybledlá kresba nějaké postavy vedle hory, k jejímuž vrcholu natahuje svou ruku. Kinet. Hybatelé hor už neexistují. Další zapovězené téma. Následující kniha má troufalý přebal z tmavě zelené, šupinaté kůže lamochvosta. Vybledlý inkoust na jejím hřbetu napovídá, že se v ní píše o teoriích o Velkém prozření, což byla doba před začátkem naší civilizace, o níž se dnes nemluví. Doba, kdy první nesmrtelní nebyli víc než prostoduchá zvěř.

Takže jsem se trefila. Jsou tu knihy o zapovězeném poznání, o sporných dějinách, o utajované pravdě. Knihy, v nichž se dočtu, jak ošálit vlčí čumák, až uteču do Vetchova a oni na

mě jednoho vlka najmou. Knihy, které prozrazují plnou sílu všech krví i tajné rodokmeny těch nejstarších lordů, takže až si vybuduju nový život, tyhle drahocenné informace zpeněžím, nechám si za ně zaplatit kvalitnější krví a stanu se jednou ze středorodých.

Mým osudem není sloužit. A taky že už to dlouho dělat nebudu.

Cvak.

Zvuk doletí až ke mně. Díky liščí krvi ho slyším ještě hlasitěji, a dokonce rozeznám i další cvakání. Podpatky na mramorové podlaze. Zmocní se mě panika, ale přece jsem nedošla až sem, abych se nechala udusit v jejím slizkém objetí! Setřesu ze sebe hrůzu jako strom suché listí a rozběhnu se pryč ze zakázané knihovny s nadějí, že se dveře samy zavřou. A opravdu, regál za mnou se sám zavře. (To tam je nějaké nášlapné zavírání? Teď ne, Sam.) Oddychnu si jen na vteřinu, protože žebřík vedoucí do tohoto patra se lehce otřese a zaslechnu, jak vzhůru stoupají něčí kroky. Takže šlechtic to není. Ani strážný. Díky bohům! Ale možná je to komorník, což by byl pěkný malér.

Zase zamrznu. Utíkat nemá smysl. Viděl by mě a kdo ví, co by si pomyslel. Nemám tu co pohledávat. Ale pokud už vědí, kde jsem, kam do knihovny si pro mě mají dojít, pak už mě stejně mají na lopatě.

Takže jediná možnost je boj.

Když upřeně hledím na žebřík a poslouchám blížící se kroky, čas jako by se zpomalil. Možná je to tou středorodskou krví, liška je koneckonců mnohem silnější než kráva, nebo je to mou permanentní naštvaností. Ale jde to snadno. Pomyslím na otce upáleného na slunci za to, že bránil moji matku. Pomyslím na matku, kterou zármutek dohnal k sebevraždě a udělal z nás se sestrou siroty, ještě než nám bylo deset.

Pomyslím na svou čerstvě osmnáctiletou sestru, která, znavena životem na ulici, dychtila po práci v paláci. Pomyslím na její nehodu během přijímacího ceremoniálu do paláce, kdy ji slunce spálilo na uhel. Pomyslím na to, jak si panstvo místo ní vybralo mě. Jednoduchá náhrada. Služebnice v paláci prvního lorda. *Jaká čest!* Práce, ze které se dobrovolně nikdy neodchází. Pomyslím na to všechno, co mi kdy udělali, sevřu pěsti a snažím se na té trošce krve v sobě vysunout tesáky. S potěšením zjišťuju, že se nebojím. Zuřivost vítězí.

Jde se na to.

„Brej večír, Sammy. Já věděla, že budeš tady."

Zaťaté pěsti se mi uvolní, tesáky zmizí a já tam stojím jako opařená. Je to Beth. Obyčejná Beth. Moje spolubydlící, jediná kamarádka, která se na mě směje, jako bychom na sebe narazily na tancovačce ve Vetchově. Upraví si mašli z drsného lnu na denní košili a utáhne si ji.

„Ten žebřík je teda pořádná fuška!" postěžuje si a trochu zalapá po dechu.

Usměju se, veškerou zuřivost ve mně vystřídá úleva, zatímco zbytky nervozity pomalu opouští mé tělo. „Na kravské krvi se není čemu divit."

„To víš, že jo, ty slídilko jedna." Dívá se na knihovnu za mnou. „Takžes tu vlčí krev nakonec našla. Už jsi byla vevnitř?"

Zírám na ni s pusou dokořán. „Jak…"

„Vždyť je to nad měsíc jasné, Sammy. Probudila jsem se a ty nikde. Tak mi došlo, že se určitě zase vkrádáš do knihovny. Ale pak mě trklo, že jsi byla včera v noci celá rozjařená. I když jsi mi nic neřekla, já tě prokouknula. Co jiného by ti v tom našem životě mohlo udělat takovou radost než to, žes to konečně našla? Stačí doušek výběrové krve a hned se dostaneš k těm svým zakázaným hloupostem. Nezlobím se, žes mi to zatajila. Stejně bych na to akorát řekla, jak jsi pitomá."

Beth možná v životě nepřečetla ani řádku, ale dokázala být po čertech chytrá!

„Proč jsi vlastně přišla?“

Pokrčí rameny, až se jí přitom rozkývá pevně utažený drdol z dlouhých, hebkých vlasů zlatavé barvy. Kam se na její hřívu hrabou ty moje kudrny myší hnědi! Rozpuštěné je smí nosit jen u nás v komůrce nebo na konci týdne o spoluděli. Je to škoda. Jako spousta dalších věcí.

„Do půl hodiny budou všichni vzhůru a já věděla, že určitě ztratíš pojem o čase. A přiznávám, že by se mi líbilo mít komůrku jen pro sebe, ale za těch deset společných let jsem si tě celkem oblíbila a o novou spolubydlící nestojím, i když by mi možná prospěla, protože ty beztak polovinu času trávíš v téhle zatuchlé díře.“

„U všech krvavých! To už je tolik?“

„Jo. Někdy mi přijde, Sammy, že si o to slunce přímo říkáš.“ Kývne bradou na knihovnu za mnou. „Stálo to za to? Našlas tam něco zajímavého? Krom prachu a pavouků?“

„Ani jsem se tam nestihla pořádně rozhlédnout. A co se knih týče, jsou tam opravdové skvosty. Tahle lahvička mě tam dostane ještě tak dvacetkrát. Příště tam strávím celý den.“

„Nebo tě chytnou a popraví na slunci.“

Bezděky se zasměju. „Nebo tak.“

Bethin úsměv pomalu vyhasíná, široké modré oči na mě prosebně zírají. Její na upíra neobvykle růžovoučké tvářičky, nos jako knoflíček a plné rty by v jiném životě jistě lámaly mnohá srdce.

„Stojí to za to, Sam? Takhle riskovat?“

„Beth, v těch knihách je návod, jak utéct. A kde se schovat. Před nájemnými vlky, před vrchní gardou, prostě před každým, kdo mě bude hledat. Taky z nich zjistím, jak se vypracovat až na středorodou. Jak smlouvat. Jak začít nový život ve vyšší

třídě. Jak začít znovu. Jak se dostat k lepší krvi. Vždyť to víš, Beth. Ty nejlíp ze všech víš, jak moc to chci."

„To vím, Sammy. Ale proč se nespokojíš s tím, co jsi? Jsi vetšina. Jedna z nás."

Odvrátím od ní oči a upřu je na kupoli knihovny. Už zase ta stará, ohraná písnička. Každé přátelství, které deset let stagnuje, nějaké má. „Proč stárnout a umírat, když ostatní žijí naveky?"

„To se ti stárnutí po mém boku tak příčí?" zeptá se Beth s očima sklopenýma.

Přejdu k ní a zlehka se dotknu její paže. „Beth, takhle to nemyslím."

„Já vím. Za nic na světě bych tě neměnila. Jsi jako elektrizující bouřka, co tak zvláštně vibruje na kůži. Ve Svitupádu bys byla někdo! Tohle místo není pro tebe. Jsi tu jako blesk lapený v kleci."

Zazubím se. „Jsem si celkem jistá, že blesk by klecí prostě proletěl."

„Já jsem si celkem jistá, že jsem ti přišla zachránit krk, ne poslouchat ty tvoje průpovídky."

„No vidíš, a stejně…"

„Ty si myslíš, jak jsi vtipná, viď?" Otočí se k žebříku. „Tak jdeme."

Vyrazíme z knihovny plnou rychlostí a řítíme se dolů ze schodů. Čtyři patra až úplně dolů ke vchodu pro služebnictvo. V každém mezipatře jsou na sloupech u zábradlí umístěny busty upírských prvních lordů za posledních pět staletí. Zajímalo by mě, jestli je prvních lordů víc než schodišť, a jestli ano, tak jak se vybírá ten, jehož bustu nevystaví? Ano, to jsou prosím pěkně moje myšlenky, když běžím jako o život. V půli cesty dolů tiše pokynu Beth a schováme se za vitrínu se sklenkami a karafami na krev v mezipatře. Po chvíli jsou

kroky, které jsem díky lepší krvi zaslechla jako první, konečně slyšitelné i pro Beth. Záhy nato kolem nás projde palácový strážný v neforemném červeno-modrém kabátci. Uniforma denní stráže je příšerná. Potupná pozice, potupné podmínky. Strážný se určitě těší na konec směny, až si půjde neslušně brzy lehnout, protože už teď mírně klimbá a skoro nevnímá okolí. Možná jsme se ani nemusely schovávat.

Když zajde za roh, seběhneme zbytek schodiště a chystáme se vplížit do křídla pro služebnictvo, když vtom k nám zpoza rohu dolehnou tiché kroky čiperného komorníka. Nemáme kam utéct.

Ztuhnu a otočím se na hrůzou zkamenělou Beth. Díky očarované liščí krvi cítím jeho večerní kolínskou. Takže vrchní komoří. Slyším jeho chrčivé nádechy, které mi připadají tak blízko, až je téměř cítím na kůži.

Na poslední chvíli se komoří zastaví a povzdechne si. Slyšíme, jak se vrací. Pochváleno budiž to, co zapomněl!

Dveře našeho pokoje jsou hned za vchodem do křídla pro služebnictvo, takže poslední úsek je snadný. Vplížíme se dovnitř, kde si dopřeju pár nádechů a výdechů. V této komůrce bydlíme už deset let. Strávila jsem v paláci třetinu svého života a polovinu z toho přímo tady. Dvě postele, tenké matrace na vratkých rámech z malderového dřeva. Dvě tmavě hnědé komody, vyrobené z poněkud kvalitnějšího gelmového dřeva. Dvě skříně obsahující chudou sbírku oblečení: denní košilky, pracovní oděvy a hodobožové šaty na spoluděli, kdy smíme výjimečně vytáhnout paty z paláce a vidět okolní svět.

Nemáme tu okna, ale stejně bychom si nemohly dovolit nepropustné sluneční závěsy. Takže tu nesvítí ani světlo hvězd, ani olejové lampy či plesnipoušť, jen svíčky. Na lepší než kravské krvi to ničemu nevadí, ale my jsme tím pádem odsouzeny k životu ve stínech a tmě.

Nesmíme tu mít ani knihy nebo psaní, protože to by nás při náhodných kontrolách vrchní komoří hned pasoval na vetché povstalce, kterých po šedovpádu a sto letech neexistujícího soukromí za zdmi Prvního světla zbylo jen poskrovnu. K čemu by vetší mohli používat knihy, když ne k nekalým úmyslům?

Jedinou známkou barvy, osobnosti, nás samých, jsou přívěsky, které jsme si zavěsily na madla komod. Bethin je barevný jako krasohled, utkaný z pevných duhových nití s malou perličkou na konci, kterou zdědila po matce. Nic vzácnějšího nemá. Když odchází z pokoje, dává si ho do kapsy spodničky.

Já ten svůj schovávat nemusím. Je to jenom obyčejná bílá nit s dřívkem, které je vytesané do tvaru zdánlivě připomínajícího pochroumané písmeno *S*. Vyrobila mi ho sestra. Je to moje jediná památka na rodinu, ale nikdy ho nenosím. Nechci s sebou nosit bolest. Ani nemusím. Pronásleduje mě na každém kroku. Spolu se ctižádostí.

Nastalý klid náhle přeruší těžké kroky. Zní z chodby a směřují k nám. Mohou patřit jen jedné ženě. Podíváme se s Beth na sebe a skočíme do postelí. Doufám, že nás kroky minou, ale ne, zastaví se přímo před našimi dveřmi. Následuje ostré zaklepání.

Vyskočím z postele a pěkně u toho rámusím, aby nebylo pochyb, že jsem se právě probudila. Otevřu dveře a spatřím Phylis, vrchní komornou, která se tváří jako kakabus. Phylis je bezkonkurenčně nejstarší ze všech palácových služebných, prý jí je skoro patnáct desetiletí. Ve Svitupádu bývala služebnou prvního lorda. Kolem očí a úst se jí rýsují hluboké vrásky a vlasy má samou šedinu. Ještě pár desetiletí takového stárnutí a pak… kdo ví? Šlechta nestojí o to, mít doma před očima živoucí připomínku, že před zubem času je chrání jen pití vznešené krve. Dle mého názoru je Phylis s vráskami mnohem

zajímavější než všechny ty mdlé, všední služky. Pochybuju ale, že by ji můj kompliment potěšil. Její minus.

Pod nebesky modrými šaty má denní košilku. Evidentně před chvílí vstávala. „Mám pro tebe vzkaz, holka," spustí. „Od vrchního komořího. Syn prvního lorda je mrtvej."

„Cože?!" vyhrknu a veškeré napětí z poslední přesýpací hodiny je pryč.

„Ten mladší. Ne Rufus. Našli ho za hradbami. Prej ho zabili Šedivci."

Zkouším si to celé nějak poskládat dohromady, ale vím toho příliš málo, takže to hned zase vzdám. „Proč nebijí na poplach?"

„No mě snad vysajou, Samantho, jsem snad první lord?! To je jejich věc. Já jenom doufám, že Šedivci neútočí a že je to celý jenom nehoda, nebo tak."

„A co to má společného se mnou?" ptám se, ale nejraději bych tuhle konverzaci rychle ukončila. Ne že by mě ta zpráva nezasáhla. Azzuriho nejmladšího mám ráda, i když jsem ho viděla jen párkrát. Ve šlechtické rodině platil za rebela, zbytku rodiny se odcizil a skoro nikdy nebýval doma. Proslýchá se, že trávil čas se středorodými, nebo dokonce s *vetchými*! Připadá mi jako ten poslední šlechtic, co by si zasloužil jednosměrnou jízdenku do Krvavých síní. Vrchní komorné ale nejsou z cukru. Jejich role vyžaduje bezcitnost, se kterou rovnají podřízené služebné do latě. Jakýkoliv prokázaný cit bude použit proti vám. To už jim můžete rovnou dát do ruky zbraň.

„Povolali tě do jeho komnat," oznámí Phylis a ukáže na mě hubeným svraštělým prstem. „Máš tam uklidit. Jednoduchá práce, desítky let tam nebydlel. Ale dej si sakra záležet, ať tam nezůstane nic… nevhodnýho. Žádný stopy jeho života mimo palác. Ať tam pak na něco nenarazí jeho nebohá matka. Mazej! Tohle do prvního zvonění nepočká."

„Proč já?“ ptám se.

„Proč ne?“ usměje se. Nastane ticho. Obě známe pravdu. Jsem spolehlivá – jenže Phylis neví proč. Netuší, že nemám na vybranou; že jinak bych na sebe přitahovala pozornost a nemohla bych poslední dekádu trávit v knihovně četbou a studiem nebo uklízením lepších pokojů. Těch šlechtických, kde se občas dá narazit na kvalitní krev. Ví jen to, že se na mě může spolehnout. Ale zároveň ví, že mi tím přikládá nůž na krk, protože pokud práci pokazím a matka nebožtíka lorda u něj v pokoji najde něco nemilého, do rána skončím na slunci. To, že se teď usmívá, je dokonalým shrnutím jejího charakteru.

„Dobře,“ řeknu a pomalu zavírám dveře. „Jdu se připravit. Asi nebudou rádi, když se opozdím.“

„Ne,“ přitaká Phylis se slizkým úsměvem. „To nebudou.“

2

Pokoj s vodítkem

Máš štěstí, že ses narodila až po šedovpádu, sestro, neboť jsi nepoznala Svitupád. Ale já? Nemohu na něj přestat myslet. Děsí mě prosluněné denní můry, které mi nedopřejí klidu ani přes noc, kdy nevím, kde mi hlava stojí.

Katrina MacLachlanová
v dopise své sestře Mary

První lord Azzuri

Od chvíle, kdy se mi mladší syn před očima proměnil v prach, uběhla jen jedna přesýpací hodina, ale mně to přijde jako celý rok.

Žena na tu zprávu reagovala dlouhým zakvílením. Celou dobu věřila, že se syn k naší rodině vrátí, ale její zaúpění budiž důkazem, kam vás taková naděje může dovést. Nyní už je o něco klidnější, ač má poněkud skelný pohled; vpravila do sebe nemalé množství nové očarované velrybí krve se zklidňujícími účinky a odebrala se do svých komnat. Ať už s tou krví čarodějové provedli cokoliv, očividně splňuje účel.

Rufus přijal smrt svého sourozence přesně tak, jak jsem čekal. Přebujelým, okázalým hněvem a sliby, že ve městě nenechá kámen na kameni, dokud nezjistí pravdu. Prý že nahonem proti Šedivcům naverbuje vojsko. Všechny jeho nápady jsem ale zadusil hned v zárodku. Moc dobře vím, co stojí za jeho teatrálností, a zármutek ze ztráty bratra to není. V minulosti jím pohrdal ještě více než já, a tak tuším, že skutečný důvod jeho vzteku je prostý – tato pro něj zanedbatelná nepříjemnost mu zavdává příležitost rozpoutat peklo a pozatýkat pár vetchých.

Sedím ve své pracovně. Panuje zde ticho a klid, a tak se mohu ponořit do správních otázek města. Zemřel mi syn, ale svět se točí dál. Sedím u stolu, u nějž sedávaly už čtyři generace rodu Azzuriů. Je z tmavého kvaciánského dřeva vytěženého v zalesněných Vlčinách na východě, s panely po stranách, které po zmáčknutí odhalí skrytý výklenek na sklenky a lahvičky na krev. Na stole leží hromada nejnovějších hlášení plných rozpitého, povětšinou nečitelného písma středorodých, kteří evidují zásoby krve, a ještě méně čitelnějších klikyháků velitelů hlídek. Nerozumím, proč se to všechno píše krví. Sice kravskou, takže o pokušení nemůže být řeč, ale i tak… Když čarodějové z Prvního světla přišli na to, jak snížit srážlivost krve, jeden obzvlášť vynalézavý mistr účtů z Korunobanky navrhl, že použije-li se místo inkoustu přebytek kravské krve téměř nulové hodnoty, město tím každoročně ušetří nemalou sumičku.

Ze zadumání mě vytrhne zaklepání na dveře a dovnitř vejde Rudohrobek. Je mírně nahrbený, jako by ho už teď posledních pár hodin tížilo na bedrech.

„Nechal jsem přes Neurase poslat zprávu arcimágovi i Ašenu Ansbachovi, můj pane," řekne na úvod. „Vzhledem k závažnosti situace jsem usoudil, že by to čarodějové i vlci měli vědět co nejdříve. Doufám, že to ode mě nebylo příliš… troufalé."

„Kdeže, Rudohrobku," uklidním ho. „Na co si jinak platíme ty příšerně předražené Neurase, pokud jejich jasnovidectví čas od času nevyužijeme? Dal jsem Ašenovi s Vespasiónem slib, že padne-li rukou Šedivců další upír, vyrozumím je o tom. Co kdyby to byla předzvěst širokosáhlého útoku? Soudě dle pravidelných hodinových velitelských hlášení ale něčemu takovému zatím nic nenasvědčuje. Noc je však stále mladá." Odkašlu si. „Nuže, Rudohrobku, co dosud víme?"

Můj pobočník si dává s odpovědí načas, prsty si uhlazuje knír a nervózně si za něj škube. Knír je typickým rysem středorodých, ale ten Rudohrobkův nemá obdoby. Je navoskovaný a na koncích, které jsou každý jinak hustý, se stáčí vzhůru. Takto se kníry nosívaly před mnoha a mnoha lety a už dávno to není v módě. Rudohrobek je jedním z nejstarších upírů ve městě; je mu nejméně šest století a bezpochyby pamatuje ještě doby před městským věkem a založením Prvního světla. Slušné vychování mi ale nedovoluje se zeptat, kolik mu je přesně let.

„Nenašli jsme jediného svědka, který by tvého syna viděl vyjít za městské hradby, můj pane," odpoví.

„Na hradbách je pět set strážných. Proto se mi nechce věřit, že ho nikdo neviděl," podotknu. „Nač ten údiv, Rudohrobku?" zeptám se, když si všimnu jeho nepatrně pozvednutého obočí. „Ano, já ta proklatá hlášení skutečně čtu."

„Můžeme je vyslechnout, můj pane, a… použít nátlaku."

„Ne!" vyhrknu a obočí mi vystřelí mnohem výrazněji než jemu. „Mučení vlastních stráží by bylo značně kontraproduktivní, ačkoliv staršímu synovi by to jistě udělalo radost."

Unavený hlas kdesi v hlubinách mé mysli mi připomene, že už to není starší syn. Je to můj jediný syn. Vstanu a přejdu k oknu. Pohled na západní zahrady paláce působí v kontrastu s chaosem panujícím u hlavní brány mírumilovně. Fontána

bezstarostně tryská a pod vodou je vidět mozaika největší svatyně ve městě, Prapantheonu, kde bych měl nyní správně být, modlit se a prolévat krev za synovo přijetí do Krvavých síní. Nebude se mu tam líbit.

Pokud ho tam vůbec vpustí.

„Jestli odešel jednou z hlavních bran, někdo mu ji musel otevřít," pokračuje za mnou Rudohrobek, „a k tomu je potřeba rozkaz z nejvyšších míst, dokonce i pro příslušníky tvojí krve."

„Co tajné východy?"

„Všechny už obsadila hradní stráž, můj pane."

„Jak se tedy, můj starý příteli, dostal syn za hradby?"

„Jeden… jeden způsob mě napadá."

„Že mě to nepřekvapuje." Rudohrobkovi to pálí víc než polední slunce, jak s oblibou říkává můj komoří.

„Z pohotovostních zásob vlčí krve zmizela jedna lahvička, můj pane, a ta na krátký let stačí. Dost možná doletěl přes horský svah až ke Špičákům, a jestli se vznesl dostatečně vysoko, před hradní stráží ho skryly stíny hor. Nebesa se koneckonců nestřeží."

„Tak jest," přikývnu. „Šedivci létat neumí. Zatím." Odtrhnu pohled od fontány, obrátím se ke svému pobočníkovi a jen s velkým sebezapřením odolám touze sáhnout do zásuvky psacího stolu pro sklenku krve a jedním douškem ji vypít. „Ty tedy říkáš, Rudohrobku, že můj syn, který měl jako jeden z mála přístup i znalost nutnou ke krádeži vlčí krve, tak učinil, aby mohl nepozorovaně přeletět přes hradby a vrhnout se do náruče smrti?"

„V tuto chvíli se to nabízí jako nejpravděpodobnější možnost, můj pane."

„Jak se to stalo, už tedy víme. Zbývá otázka proč."

Rudohrobek zaváhá a ve tváři se mu mihne znechucení z vlastní neschopnosti odpovědět.

„To, obávám se, ukáže až čas. Na místo nálezu těla ani od něj nevedou žádné stopy, což ukazuje na Šedivce. Jako bychom proti nim už tak neměli dost důkazů."

„Ano. Těch pět střel v jeho těle jako důkaz bohatě stačí."

„Ale co za hradbami pohledával a zda byl útok Šedivců náhodný, či předem plánovaný, nezjistíme hned. Ještě se nám nepodařilo najít všechny jeho… *společníky*…"

Tím myslí *zvrhlíky*.

„… kteří nám snad do celé záležitosti pomohou vnést trochu světla."

Přikývnu a promnu si čelo. Pod kůží mi tam pulzuje žíla. Cítím její rytmus a naslouchám její melodii.

„Od šedovpádu padli za oběť Šedivcům jenom ti upíři, kteří město opustili, ať už dobrovolně či nedobrovolně, dále ti, co se marně pokoušeli proniknout dovnitř, a samozřejmě zvědové, pokud se odvážili až příliš daleko za hradby. Ale ještě nikdy nedošlo k útoku na výzvědnou družinu tak blízko k hradbám jako v případě mého syna. Takhle blízko ne."

Rudohrobek mlčí. Pozná, kdy mluvit a kdy naslouchat. Tak soudný pobočník se najde jednou za několik set let.

„Žiji už dlouho, Rudohrobku," pokračuji. „Byť ne tak dlouho jako ty, starý příteli. Po čtyřech staletích už nicméně umím být trpělivý. Ale nyní," dodám a snažím si zachovat klidný výraz, protože tuto svou část nehodlám ukázat ani svému nejstaršímu příteli, „se mi samou netrpělivostí vaří krev v žilách."

„Chápu, můj pane," přikývne Rudohrobek a odkašle si. „Je tu ještě něco."

„Opravdu?" Poznám, že je nesvůj, a to díky sotva postřehnutelné drobnosti, kterou by ostatní jistě přehlédli. Nepatrně mu zaškube knír.

„Tvůj syn udržoval… ehm… *styky* s jedním úředníkem v Krvobance."

Chvíli nad jeho slovy dumám. „Předpokládám, že slovo *styk* tu neoznačuje platonické přátelství."

„Nikoliv, můj pane."

„Ani nevinné přátelské rozhovory."

„Nevinné jistě ne."

„A sejde na tom? Když jsem ti svěřil dohled nad svým synem, jasně jsem ti nařídil, že to, s kým je nebo proč, mě bude zajímat teprve ve chvíli, kdy tím ohrozí vlastní život nebo naši pověst."

„Proto jsem o tom dosud mlčel, pane. Ale má to spojitost s tím druhým úkolem, který jsi mi svěřil."

„Mluv," poručím mu a cítím, jak se mi do výrazu pomalu vkrádá zděšení.

„Bankovní trezor. Ten, který má pod kontrolou Saxe. Ten, jehož obsah jsem dostal za úkol odhalit. Ten bankovní úředník, s nímž se tvůj syn… *stýkal*, je jedním z těch, kdo tento trezor spravují."

„Naznačuješ snad, že nehoda mého syna… ach, na slunce s těmi eufemismy! Říkáš, že *vražda* mého syna nějak souvisí se Saxovými plány?"

„Třeba je to náhoda, pane."

„Bylo něco za dvě stě let tvé služby náhoda?"

„Nevzpomínám si, můj pane."

„Ne. V našem světě náhody bohužel neexistují." Přece jen si naliji sklenku krve, chviličku krev poválím na jazyku, načež ji nechám sklouznout do krku.

„Dobrá tedy, Rudohrobku. Postup je následující. Navenek využiji svého vlivu a budu se domáhat pravdy o synově osudu. Nechť se činí stráž i Saxe. My ale paralelně s tím povedeme své vlastní vyšetřování. Předpokládejme, že Saxovy úmysly a smrt mého syna jsou provázány a nás čeká postupné rozplétání nití osudu. Nikomu ze svých rádců nemohu dostatečně věřit, a tak o celé věci budeme vědět jen my dva."

„Jako za starých časů, můj pane."

„Ano. Jako za starých časů." Moje vzpomínky na staré časy nejsou tak růžové jako ty Rudohrobkovy, ale raději se k tomu nevyjadřuji. „Vydáme-li se do města, učiníme tak pod záminkou, že vzdávám čest svému synovi a místům, kde za života pobýval. Možná to bude působit okatě, ale mě už názory ostatních netrápí."

„To je v pořádku, můj pane. Trápení obstarám já."

Probodnu ho pohledem. „To se podívejme, Rudohrobku. Stačí, abys dostal tajný úkol, a sršíš vtipem."

Raději na to neodpoví.

„Mohu se spolehnout, že vše potřebné zařídíš? Začneme okamžitě."

„Samozřejmě, můj pane. Potřebuješ ještě něco?"

„Ano. Vyřiď veliteli výzvědné družiny, ať mě očekává. Chci se podívat na místo činu."

Poprvé za celé setkání, možná za celý měsíc, vyvedu Rudohrobka z míry. „Jak prosím, můj pane?"

Pozvednu obočí. „Nevyjádřil jsem se jasně? Chci vidět místo, kde zastřelili mého chlapce."

Rudohrobek si sáhne na knír a jemně ho uhladí. To znamená, že je ve stresu. Ostatní v takové chvíli běžně omdlévají. „Ale pane…"

„Ano, ano. Od šedovpádu jsem za hradbami nebyl. Pravděpodobnost útoku je vysoká. Ale budu v doprovodu těch nejelitnějších vojáků v celém Prvním světle, hned po vrchní gardě. Syn byl údajně nalezen u srázu nad údolím, pod nímž už začíná území Šedivců. Je to jen pár set metrů od hradeb, kam se pravidelně vydávají průzkumné hlídky při inspekci údolí. Není to nebezpečné místo."

„Pro tvého syna bylo, můj pane," kontruje mi Rudohrobek, který se moudře vyhýbá očnímu kontaktu.

„Já tě nežádám, Rudohrobku. Nebo snad moje rodina vinou nedávných událostí přišla o své postavení? K prošetření okolností přímého útoku na člena rodu Azzuriových mám, alespoň navenek, právo. Musím i nadále působit jako vůdce."

„Někomu by to mohlo připadat lehkomyslné, můj pane."

„Výborně. Nechť má lehkomyslnost odvede pozornost od naší snahy odhalit pravdu. Mám si na další rozpravu nalít druhou sklenku, nebo už je to vše?"

Rudohrobek mi pokyne a odejde a spolu s ním i všechna naše tajemství minulá i budoucí.

Sam

První věc, která mě na komnatách zesnulého Azzuriho nejmladšího upoutá, je jejich velikost. Pokoje ve východním křídle, jež patří širší rodině a nejužšímu šlechtickému kruhu, který palác hojně navštěvuje, uklízím pravidelně a jejich skvrny, zvyky i pachy už znám nazpaměť. Ale do pokojů panovnické rodiny v západním křídle vstupuju za deset let své služby dnes úplně poprvé.

Samotný jídelní salonek je téměř stejně tak velký jako celé křídlo pro palácové služebné a na jeho monstrózní posteli s nebesy leží tolik přikrývek, že by vystačily na polovinu našich matrací. Vsadila bych se, že z obřích slunečních závěsů na oknech by se daly ušít šaty pro všechny z nás.

Nezarazí mě jen grandióznost jeho komnat, ale ještě něco. Není zde ani náznak života. Respektive žití. Nevisí tu žádné portréty, nejsou tu žádné zásoby krve. Nevidím ani okázalé koberce s rodovými erby na podlaze před krbem. Nebožtík syn se tu zjevně necítil jako doma. Pokud je pravda, co se povídá, pobyl tu tak krátce, že to domovem ani nazývat nemohl.

Vládne tu čisto, pořádek a odosobněnost. Padá tu na mě smutek. Myslím, že padal i na něj.

Pustím se do drhnutí a vytírání, což si v neobydlených komnatách žádá v podstatě jen prachovku a leštěnku. Oproti běžnému úklidu panských komnat je tohle procházka růžovým sadem. Obyčejně totiž musím uklízet střepy z rozbitých lahviček s krví, skvrny od rozlitých karaf i všemožné další tekutiny, které radši blíž nezkoumám.

Všimnu si toho až skoro úplně na konci. Vedle komody, na nenápadném stolku z hřebenínového dřeva, stojí truhlička. A vůbec ne ledajaká truhlička! Je ze svitolínového dřeva, ze stromů, které rostou jen za Jižním mořem na světadílu jménem Sivozemí, kam žádný nesmrtelný věčnokrajan nezavítal už sto padesát let. Přistoupím k truhličce a přejedu po ní dlaní; dřevo je tak tmavě hnědé, až je skoro černé, a hladké na dotek. Svitolínové dřevo je zvláštní. Netrouchniví a je odolné vůči škrábancům.

Panečku! Kolik jsem se toho o městě jejího původu už načetla! Dokonce víc než o Svitupádu. Mám tím na mysli Poslední světlo, podivuhodné upírské město na severním pobřeží Sivozemí, které dokázalo hrozbám divokého jižního světadílu odolávat celá staletí, dokud nakonec před sto lety nezaniklo. Všechno, co pochází z Posledního světla, je nějakým způsobem zvláštní a povětšinou v sobě skrývá nějaké tajemství.

Otevřu ji. Je prázdná, ale neklesám na mysli. Pomyslím na knihu s velínovou vazbou zdobenou smaragdy o Posledním světle. Většina děl, která o něm pojednávají, je plná domněnek a pověstí, protože hrstka přeživších z Posledního světla se do odhalení tajemství svého města nijak zvlášť nehrne. Z Posledního světla se nezachránili jen upíři, ale i různé předměty, například tyto truhličky. Musela jsem je už určitě vidět někde na obrázku a vím o nich, že prázdné se jenom zdají.

Bezmyšlenkovitě, napůl ztracená ve vzpomínce, sahám na spodní stranu truhličky, byť vlastně nevím, co hledám. Tajnou západku? Tlačítko?

Vtom zaslechnu kroky na chodbě. Jsem zpátky na kravské krvi, takže nedokážu říct, kdo to je ani z jaké třídy, ale určitě sem jde na kontrolu. Mám jen vteřinu. S narůstajícím zoufalstvím horečně prozkoumávám truhličku, chvíli jí dokonce chci mrsknout o zem, jen aby se konečně objevila tajná přihrádka. Ale nechat se zabít kvůli náhlému záchvatu zvědavosti by i na tohle město byla pěkná zkrvavenost.

Už to skoro vzdávám, když vtom prstem zavadím o maličký kovový hrot trčící ze dna.

Vlastně se o něj omylem říznu. Zalapám po dechu a hned nato znovu, ale z docela jiného důvodu, krev se totiž vpije do dřeva a záhy se z truhličky ozve tiché cvaknutí. Krevní magkie. Stejně jako v zakázané knihovně.

Kroky už jsou skoro u dveří, každou chvíli mě tu někdo přistihne a já mám na rukou krev. Doslova. Co naplat, jsem vydaná na milost tichému bzučení a záhadnému obsahu truhličky.

A pak, zrovna když se křídlové dveře komnaty rozletí, se dno odsune a odkryje tajnou přihrádku s kousíčkem pergamenu. Rychlostí někoho, kdo to má dost možná za pár, po papírku sáhnu, vytáhnu jej, zavřu víko truhličky a schovám si ho do jedné z mnoha vrstev spodničky.

Sotva to udělám, návštěvník komnaty už stojí přímo přede mnou. Mozek se mi ve snaze přežít instinktivně zapne. Ukloním se.

„Lorde Azzuri," pozdravím a dávám si pozor, abych se na něj nepodívala, dokud se mu řádně nepokloním.

Objevil se přede mnou starší, a teď už jediný syn prvního lorda Azzuriho a bedlivě si mě prohlíží. Rufus má dlouhé zlaté vlasy. Volně mu spadají přes ramena a rámují mladistvý obličej

s jemnými rysy a zdravou pletí, kterou přináší život strávený na krvi téměř nejvyšší kvality. Jeho oči jsou kulaté a tvář oválná, což mu dodává poněkud dětský vzhled. Já ale vím, že se tou andělskou tvářičkou nesmím nechat zmást. Rufus a jeho zesnulý bratr byli jako den a noc. Mladší se k vetchým choval vždy laskavě, zato tenhle starší ztělesňuje pravý opak laskavosti, cosi z hlubokých temnot.

„Služebná," zařadí si mě konečně. Mluví vysokým, pronikavým hlasem. Z každé slabiky čpí urozenost. „Nač tu uklízet? Vždyť tu vůbec nebyl. Jak otravné." Zlostně na mě pohlédne a já si všimnu jeho oděvu. Má na sobě rudou hedvábnou košili a přes ni těsnou vestičku, rovněž hedvábnou, modrou se zlatým lemováním, podél něhož se blyští malé červené rubíny. Sako nemá. Na šlechtice je prakticky nahý. Chvíli se bojím, aby mě za to, že ho takhle vidím, nestihl nějaký ošklivý trest. Nakonec se ode mě ale odvrátí a rozhlédne se po pokoji. Usměje se.

„Když už jsem tu, alespoň se přesvědčím, jak pečlivě odvádíš svou práci." Prochází se po místnosti a prstem přejíždí po nábytku, který cestou míjí. Chvála všem krvavým i ostatním bohům za to, že jsem měla uklizeno ještě předtím, než přišel! Po chvíli si prst zklamaně prohlédne. Netuším, co by dělal, kdyby byl špinavý, ale žaláře pod palácem jsou mi dostatečným důkazem toho, že i sebemenší provinění stačí, aby se mi Rufus začal *intenzivně věnovat*.

„Hmm. Zjevně tě na nic lepšího než na úklid neužije," sykne a mé malé vítězství promění v prach. „Tak už vypadni a dopřej mi tu trochu soukromí." Zůstane ke mně otočený zády.

„Ano, lorde Azzuri," zakuňkám, vezmu nohy na ramena a peláším pryč, abych se konečně mohla znovu nadechnout. Už jsem skoro u dveří, když vtom mě do uší bodne jeho vysoký, urozený hlas.

„Stůj, služko!“

Otočím se a přemýšlím, jaká přehlédnutá maličkost mi brání v cestě na svobodu. Dívá se na mě a rukou si přejíždí po hladce oholené kulaté bradě. „Já tě znám.“

Neodpovím a doufám, že mi prozradí víc.

„Jak dlouho už jsi u nás v paláci?“

„Deset let, milospane.“ Na jméno se mě nezeptá. Proč taky? Představa, že by nás znal jménem, je absurdní.

„Deset let…“

Na okamžik se zakaboní a přemýšlí. Vypadalo by to možná i komicky, kdyby výplod jeho zamyšlení nebyl pravděpodobně dost katastrofální pro mou blízkou budoucnost.

„Aha! Už vím! Ty jsi ta, co se postavila slunci. Ta bláznivá čubka, co chtěla při iniciačním rituálu zachránit svou sestru. Na to nikdy nezapomenu. Podobné rituály mě většinou nudí k smrti, ale tenkrát o nudě nemohla být řeč.“

„Ano, milospane.“ Schovám ruce za záda, aby neviděl, jak střídavě svírám a rozevírám pěsti.

„Ty jsi z toho ale vyšla dobře. Dostalas její místo. Vsadím se, že dodnes děkuješ tomu shnilému kusu střechy, co ji poslal na onen svět.“

Skloním hlavu. Kdybych se teď naštvala, šla bych tomu šmejdovi tak akorát na ruku. Proto po sobě nechám jeho slova raději stéct jako déšť, co uhasí můj vnitřní oheň.

„Jaké to je, vidět svou sestru vybuchnout v popel?“ Zašklebí se, ale v soustředěném pohledu neustává. Očividně mě chce trýznit, ale zároveň ho zajímá moje odpověď.

„Byla to druhá nejhorší chvíle mého života, milospane.“

Jeho nepatrné pousmání se roztáhne do širokého úsměvu. „Nepovídej! A která je ta první?“

„Když jsem našla svou matku mrtvou. Sáhla si na život krátce poté, co mého otce upálilo slunce.“

„A čím si trest sluncem vysloužil?“ zajímá se Rufus. „Čím se tvůj otec provinil?“

„Nevpustil k nám domů jednoho urozeného pána, kterému padla do oka má matka, a tak si pro ni prostě přišel,“ řeknu a snažím se kličkovat touto surreální konverzací. „Matka nakonec neunesla pocity viny a žalu, a tak přímo před naším domem vyšla na slunce.“

Rufus propukne ve vysoký, hihňavý smích. „To je pěkný příběh. Je to pech, když ti jeden po druhém vychcípá celá rodina. Ale ty jsi naživu a v naší péči. Jsi nám vděčná?“

„Jsem, milospane. Každý den. Zvlášť když vylévám nočníky.“

Dojde mi, že to už bylo přes čáru. Čas se zpomalí a naskočí mi husí kůže.

„Ha!“ rozřehtá se, předkloní a plácne se do nohy. „Jé. Kéž by se všemi vetchými byla taková legrace jako s tebou! Pálí ti to. Možná z tebe udělám jednu ze svých komorných.“ Ještě chvíli si mě prohlíží, zatímco mně se do hrudi pomalu zavrtává hrůza. Z jeho tváře ale vmžiku zmizí jakýkoliv zájem a vystřídá ho výraz privilegované blazeovanosti. „Tak zmiz. Legrace bylo dost. Huš zas dělat… to, co máš dělat.“

Tím je se mnou hotový a otočí se ke mně zády. Já z komnat vystřelím jako namydlený blesk.

3

Servírované lži

Lord Skye: „Jak je možné, arcišpehu, že toho o Šedivcích i po sto letech jejich invaze víme tak málo? Proč nám zabrali Středozemí, ale sami se v něm neusadí? Proč se nepokusí o vpád do Pouštin nebo Vlčin? A podobně bych se mohl ptát donekonečna…“

Lord Saxe: „Překvapuje mě, že tak nečiníš.“

Lord Skye: „Jak prosím?“

Lord Saxe: „To nejpodstatnější přece víme, mylorde. Nikdy nesmíme usnout na vavřínech zdánlivého bezpečí.“

Zápis ze 485. zasedání Vrchní rady poznání

První lord Azzuri

Velká kamenná brána Prvního světla se otevře a přede mnou se zjeví svět za hradbami města ve vší své syrovosti. Vzpomenu si na příběh Sangre Cabaltiho, zakladatele Prvního světla, prvního z rodu rudo-modré šlechty, jenž se přihnal do našeho údolí pobít vlky, kteří si na území taktéž činili nárok. Já však nikdy nestál v čele vojsk a k válce jsem přičichl pouze letmo,

nepočítám-li rozsáhlý exodus ze Svitupádu, kdy jsme prchali před Šedivci a jejich smrtonosnými zbraněmi, který byl bohatý na události včetně válčení.

Kvůli horskému vichru je tu chladněji než ve městě. První světlo stojí na větrem bičovaném hřebenu, z nějž shlíží na širé údolí pod sebou jako orel z hnízda v korunách stromů. Mám v sobě dvě vrchovaté sklenky očarované jelení krve, a tak vítr téměř nevnímám, stejně jako zbytek výzvědné družiny, která jako jediná složka městské milice dostává na hlídky tak silnou krev.

Objevují se názory, že vzhledem k rizikovosti jejich práce by zvědové měli dostávat krev vlčí. Já si to nemyslím, neboť okřídlené strážné, co nám upíjejí z našich drahocenných vlčích zásob, už přece máme – ti by nás před Šedivci měli dokázat varovat včas.

I přes sílu jelení krve před sebou podél cesty do údolí vidím jen nekonečnou řadu pochodní, které se zapalují na začátku každé hlídky, aby muži na hradbách, kterým se kvalitnější krve nedostane, viděli alespoň něco. Díky směsici síry, vápna a růžového dřeva vydrží pochodně svítit celou noc. Naposledy se ohlédnu právě ve chvíli, kdy se masivní městská brána zavře přímo před nosy dvou členů mé osobní stráže. Z úcty k výzvědné družině jsem své osobní stráži zakázal účast. Za hradbami velí výzvědná družina, a pokud bude dělat, co má, další ochrany mi nebude zapotřebí.

„Na tvůj povel, první lorde," vyzve mě Decimir, středorodský velitel výzvědné družiny a poprvé po dlouhé době *druhá* nejvyšší autorita za hradbami. Je vysoký, mnohem vyšší než já, a jeho na upíra neobvyklá rudá hříva ve tmě téměř září. Čtyři kapky krve, jež má vyšité na černém kabátci, prozrazují jeho hodnost. Jakožto středorodý nestárne, a přece jeho obličej jako vytesaný z kamene působí na ostatní dojmem životní

protřelosti. Ale třeba ze mě mluví jen vladařská blahosklonnost. Někdy je to těžké poznat.

„Děkuji, veliteli," odpovím. „Jen vpřed. Předávám vedení do tvých rukou."

Decimir přikývne a zavelí patnáctičlenné družině v černo-zelených kabátcích. Rudou smí nosit jen krvavá garda. Zvědové nosí přes kabátce zbroj, což bylo ještě před šedovpádem pro upíry neslýchané, ale dnes je to při výpravách za hradby nezbytné.

Není ovšem neprůstřelná, jelikož taková zbroj by znemožňovala jakýkoliv pohyb, a to i na nejlepší krvi, jak tvrdí náš lord války, jenž s tím má jistě osobní zkušenost. Nicméně lepší alespoň nějaká zbroj než žádná.

Vojáci jsou zachmuření, jako by je už nic nemohlo překvapit. Jen někdo zvláštní povahy dokáže zas a znovu vyrážet do světa, vidět rozdíl mezi tím, jaký byl a jaký je, a přijmout skutečnost, že přinejmenším v nejbližší budoucnosti už se k původní podobě nevrátí.

„Pochodem vchod! Uzavřete prvního lorda do obranné formace! Marš k první stanici!" zaburácí Decimir a vyrazíme. Kráčím uprostřed kruhu svých ochránců. Tyto odvážné zvědy jsem ponížil na své osobní strážce, ale pokud si začnu taková rozhodnutí vyčítat, jako první lord to můžu rovnou zabalit.

První polovina cesty je nudná. Díky jelení krvi mám téměř dokonalé noční vidění a dohlédnu až k našemu cíli, jenž se nachází přibližně čtyři sta metrů před námi. Je to stromy obehnaný sráz na kraji útesu tyčícího se nad údolím. Není to běžné výskytiště Šedivců, a přesto právě zde došlo k vraždě mého syna. Pod námi se zatím kdesi v nedohlednu rozprostírá široký pás lesů, pastvin a kopečků. Údolí je technicky vzato součástí Středozemí, a jako takové se hemží Šedivci, ale fakticky ho ohraničuje úpatí severních hor.

Nadechnu se. Poprvé za sto let spatřím dno údolí. Cítím, jak mě opouští neznámá tíha, kterou vystřídá lehkost. Svíravý pocit je pryč. Kochám se rozlehlostí světa a zatoužím si jej opět podmanit. Toužím se rozběhnout a křičet.

„Stát!“ zaburácí Decimir s údolím stále mimo dohled. Na moment znervózním, ale pak mi dojde, že velitel čeká na signál strážných létajících na nebi. Vznášejí se tak vysoko, že nejsou vidět, zejména kvůli mrakům halícím měsíc. Ale pak je spatřím, snesou se níž a černé siluety na pozadí noční oblohy provedou jedno máchnutí křídly. Znamení, že vzduch je čistý.

Pokračujeme dál, remízek na srázu už je od nás jen kousek. Vnitřně se připravuji na okamžik, kdy pohlédnu na místo skonu svého syna i na údolí pod ním.

Prásk.

Strážného po mé levici zasáhne střela. Vím to, protože štěrbinou v kohortě vidím, jak se mu projektil odrazí od náprsníku. O chvíli později slyším další zařinčení kovu o kov a křik.

„Šedivci!“

„Ústup! Chraňte první lorda. Držte pozici.“ Decimirův hlas protíná noc jako ocel. Nedává na sobě znát ani náznak strachu.

Mezírkami mezi strážemi toho moc nezahlédnu, jen stromy před námi a všudypřítomnou noc. Ve tmě nikoho nevidím. Nastražím uši – díky očarované jelení krvi slyším i trávu růst – a zaslechnu, jak vzduchem sviští střely.

„Pozor!“ křičí strážný přede mnou. Následuje palebná salva. Nejspíš na nás ale pálí z velké dálky, protože nezasáhnou ani zbroj a jako zázrakem ani žádné odkryté končetiny.

Uvězněni v jednotvárném rytmu úprku ustupujeme zpět do města. Hořká to porážka. Koneckonců jsme se vydali na výzvědy, ne do boje.

Vtom vidím, jak strážný vlevo zvedá ruku a na něco ukazuje. „Šedivec!“

Kohorta se stáhne kolem mě a já už nic nevidím, štěrbiny zmizely.

Slyším projektil, tentokrát blíže, načež začvachtá prostřelené maso. Strážný napravo vyjekne bolestí a sveze se k zemi.

„Semknout kohortu!“ rozkáže velitel a mně se naskytne pohled na padlého strážného, jemuž kulka uvízla v odkrytém předloktí, kde se mu pomalu rozrůstají fialové žíly jeho zkázy. Tvář má zkroucenou do tak bolestné grimasy, že se nezmůže na víc než tichý křik. Pak jeho místo v kohortě zastoupí další a ležící strážný mi zmizí z dohledu.

Už zbývá jen pět set metrů; městské hradby už jsou na dohled, a když zamžourám, dokonce na nich rozeznám i pobíhající lučištníky chystající se ke střelbě. Kde jsou okřídlení strážní, napadne mě, ale vtom se oba objeví, řítí se z nebe jako střely asi deset metrů za moji hradbu z masa a oceli. Strážci na vlčí krvi hlasitě žuchnou na zem. Čekám, že vyřídí jednoho dva Šedivce a zas odletí. Jenže místo toho se ozve další salva, okřídlenci překvapeně vyjeknou a skácejí se k zemi. Toliko k užitečnosti okřídlených strážných.

„Rychleji!“ burácí Decimir.

Kohorta zrychlí, ale stále respektuje moje tempo, ač kolem ní létá smrt. Slyším nezaměnitelný zvuk projektilu zavrtaného do masa a strážný napravo padá. Prostřelili mu oko. Ještě než ho na zemi necháme napospas osudu, zahlédnu, jak mu z hořícího a doutnajícího oka vytéká nějaká tekutina a rozlévá se po vstřeleném kráteru. Záhy padne i ten nalevo, jemuž dvě střely do holení rozdrtí nohy. Sveze se na zem, a třebaže mi mizí v dálce, pořád vidím, jak se mu po noze jako břečťan rychle popínají fialové žíly brzké smrti.

Ozve se další zvonění projektilů na náprsnících nebo v provrtaných končetinách. Kohorta mi prořídla a proděravěla. Jsem vzteky bez sebe. Jaká troufalost zaútočit na nás z takové

blízkosti! Jaká drzost mě hnát jako dobytek! Další střela mě mine jen o kousek a strážného přede mnou zasáhne zezadu do krku těsně nad zbrojí. Prostřelená část těla napůl exploduje, napůl se zbarví do tmavě fialové a upír padá k zemi. Další obětina naší výpravy, živoucí mrtvola, která se promění v prach dřív, než se přesype čtvrthodina.

Mezer v kohortě už je víc než mužů a vzduchem na hřbetech projektilů s mým jménem létá příslib smrti. Očekávám bolest i její pronikavost.

Ale místo toho se přede mnou otevře brána a ozve se ohlušující křik dvou set mužů na mohutné hradbě nade mnou: „Zavřít bránu!"

Uvnitř hradeb se konečně mohu zastavit. Díky kvalitní krvi necítím únavu, ale dýchám zrychleně, přerývaně. Otočím se na přeživší strážce. Z dvaceti jich zbylo dvanáct. To je naprostý debakl! Jejich tváře – tváře válečníků – jsou nehybné, až na nepatrný třes úst. Drtivé tíze právě prožité hrůzy odolávají jen díky surovosti jelení krve.

Tu se objeví Rudohrobek s nervózním výrazem. „První lorde, já…"

Mávnutím ruky ho umlčím. „Nic mi není, Rudohrobku. Za Dvojné války jsem na denním pořádku zažíval i horší věci." Můj pobočník chce něco říct. „Jestli hodláš jakkoliv poukázat na to, že ses mi to snažil rozmluvit, velmi rychle zapomenu, jak dlouho se známe."

Rozhodne se mlčet.

Stráže na hradbě dál hledí do noci a na chvíli zavládne nejistota. Některé pochodně podél cesty již vyhasly a ještě nějakou dobu je nikdo nezapálí. Setrvávám v kasárnách za hradbami, zatímco velikou oklikou kolem mě a mé osobní gardy pobíhají vojáci. Jeden kapitán mi podá číši očarovaného medvěda a nabídne mi, ať jdu do jeho důstojnického bytu.

Víno odmítnu a zůstanu v hlavní části kasáren, kde jsem v centru chaotického dění.

Konečně přichází zpráva, že po Šedivcích nezůstala nikde ani stopa. Ani po sto letech tedy nenarušili zažité pořádky. Na hradby nezaútočili. Jen se rozplynuli v noční tmě stejně náhle, jako se z ní kdysi vynořili.

Přistoupí ke mně velitel Decimir. Je bledší než před půlhodinou, ale ovládne se a zní nevzrušeně.

„Jsi raněn, první lorde?" zeptá se.

Zběžně se prohlédnu. Postřelen nejsem.

„Ne, jsem v pořádku."

Decimir přikývne, výraz nezmění, ale o něco ztiší hlas. „Ztratil jsem osm mužů, pane. Od šedovpádu jsou to první padlí."

Přikývnu. „Splnili svou povinnost. Denní stráž půjde vyzvednout zbytky jejich popela. Padlé stráže i jejich rodiny vyznamenáme. V Krvavých síních je uvítají jako hrdiny, veliteli."

„Ano, tohle bude pohádka pro jejich příbuzné," pronese Decimir pomalu.

„Veliteli, nejsem si jistý, zda se mi líbí tvůj tón," vytkne mu Rudohrobek, ale já ho opět gestem ruky umlčím.

„Veliteli, víš, co je náplní každé mé noci?"

Decimir vyčkává.

„Zabraňuji chaosu. Pamatuješ si ještě, co to je? Ty jsi šedovpád zažil na vlastní kůži, shromažďoval jsi přeživší uprchlíky. Bez tebe bychom živí nevyvázli. Šedivci by nás všechny, vetché, středorodé i šlechtu, odsoudili k předčasnému odchodu do Krvavých síní. Sloužil jsi také ve Dvojné válce, za což jsi byl i vyznamenán. Byl jsi tehdy pouhý kapitán, ale přesto si tě pamatuji. Ty moc dobře víš, co je to chaos. A víš, že číhá hned za hradbami, dnes možná už z obou stran, a proto je nutné držet situaci ve městě pod kontrolou. Nicméně ze smrti těch, kteří dobrovolně položili život za ochranu našeho města, se